Allasi Andres. Pitga wahhega lehmal on ka priskemad wassikad, neist saab parrema hinna, ehk rohkem lihha ja surema nahha.

Mäe Mart. Mis kortsi pappa neist müa saab, mis ep lasse omma perret ärra korristada. — Kortsmikkud naersid möllemad, Kaddarik ja Allasi naersid ka. Selle peäle tulli Lölessu Leen ka senna. Kule Karel, ütles Mart: Kas on nenda, ma ollen teitel ühhe simi-halli-kiudo totto ka näind, mis arrulinne se siis ka on?

Kortsi Karel. Mis nehhukene sit ka on, maksa öige lehmaks nimmetagi, muido jahhiks.

Lölessu Leen. Amma lehmale heaste süa, ja jahhust juo, kül sa näed et lehm lüpsma hakkab.

Kortsi K. Ma ollen sedda katsund kül, lakkuda ta se teise nahk täide, — minne lüpsma, — silks, silks, paar korda, jubba otsas. Tol polle öigid pima soni, polle lehmaks lodudgi, — tühhi paljas, tüllits muido; peaks kaupa sama, lasseks minna.

Nenda aeasid kortsmikkud pitgad juttud lehmadest, jotikud aitasid ka, ja naersid keik ühhes, kui jut öige naljakaks läks.

Selletus. Musta-lauk lehm olli Allasi Andres se kord, et omma pallet nattuke märind, ja sellepärrast keige parrema lehma nimme kandis, et korraga rublat kaks ja kolm ärralakkus, siis mönned näddalat kaddund olli. Pitka wahhega ruske-lauk olli Kaddarikko Karel, kes öhto laua peält kulkudes otsa essist nilgo lönud, kes sellepärrast lühhikse wahhega ja sandi lüpsiga lehma nimme kandis, et iggapäew wina jua tahtis, agga waewalt joudis naela ehk pole naela wälja osta ja saggest ka tuggewast wölgo peäle aeas ja sandiste maksis ehk kogguni mönda naela salgas.

Simi-halli-kiut, olli Lölessu Leen, kelle näggo paljo wina prukimissega ni inimetumaks läinud, et tedda allati Lölessu nimmedati. Kui ta täis lakko olli, siis olli ta ni inneto näoga, et armsam olleks wanna laggund rehhe ahjule suud anda, kui Lölessu Leno peäle wata. Ma näggin tedda kord täies purjus, hoitko arm nisuggust loma teine kord weel näggemast: silmad, kui türgi silmad; allumine mok tolli poolteist mahha waiund, mollemist su nurgast jooksis wahhune